

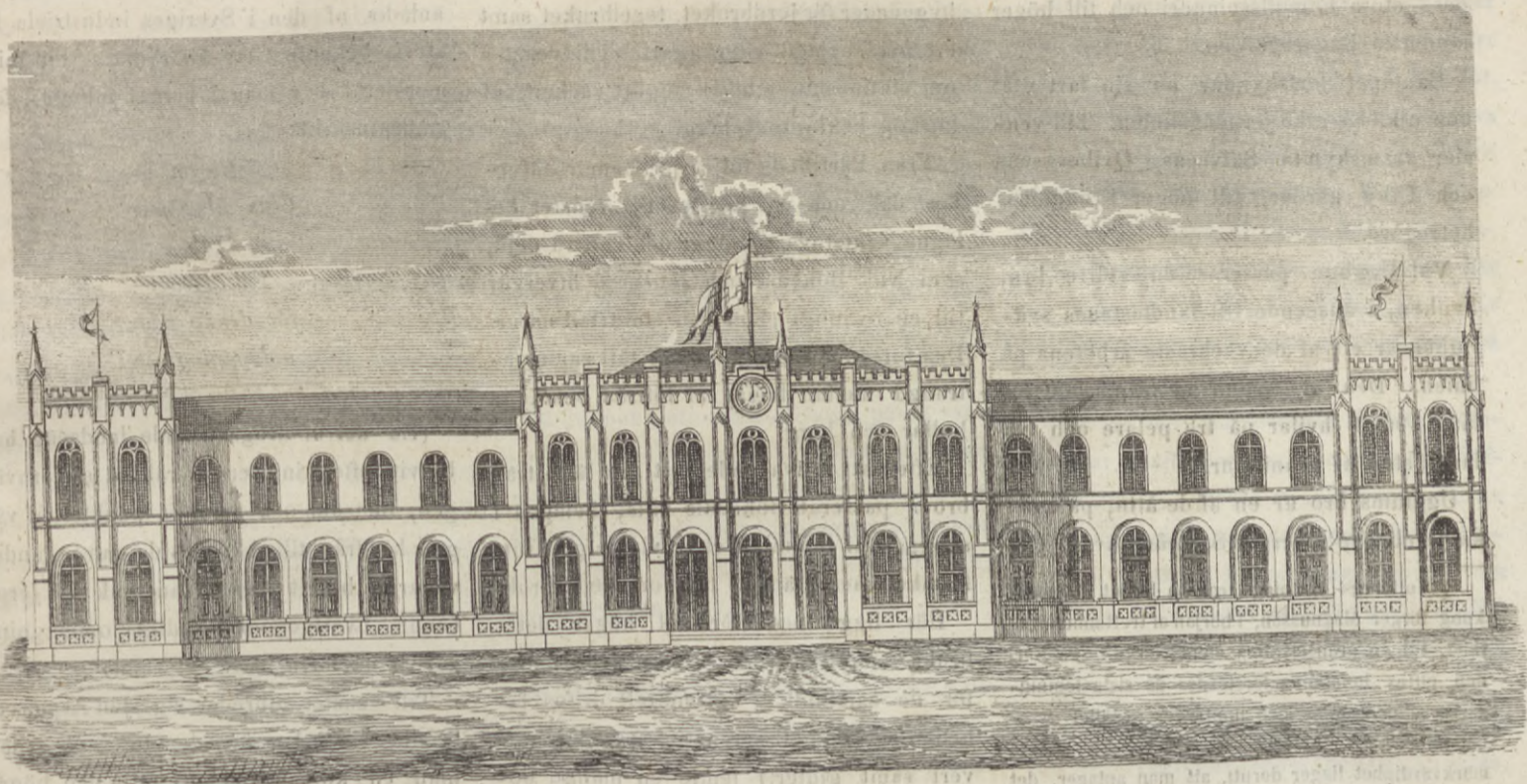
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o I. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 3 Januari 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

STATIONSHUS VID GÖTHEBORG.
Facad åt Drottningtorget.

Jernbanan Göteborg—Wärgårda.

Förvissade om, att de flesta af våra läsare med nöje skola mottaga några underrättelser om vår jernväg, meddela vi i dag en teckning af stadens vackra stationshus samt bifoga en beskrifning, såväl öfver nämnde byggnad, som öfver den del af jernbanan, som redan blifvit för trafiken öppnad.

Beskrifningen är ett sammandrag af en af Herr Magister S. A. Hedlund författad utiörligare uppsats i ämnet, hvilken blifvit oss benäget meddelad.

Göteborgs bangård är belägen vid den egentliga stadens östra sida, på gränsen mellan förstaden Stampen och Gullbergs vassen.

Stationshuset för person trafiken, hvilket håller i längd 194 och i bredd 55 fot, ligger med sin hufvud-façad åt Drottningtorget, hvaremot den med stationshuset sammanhängande banhallen har sin hufvud-façad åt vester, mot en öppen plats invid Norra Larmgatan.

Dessa byggnader äro uppförda i en stil, sammansatt af rundbågs och förenklad gotisk. Murverket visar utvändigt gul klinkert och huggen kalksten; taken äro täckta med skiffer och småtornen hafva tackjerns spiror.

Banhallen, som har fyra banor för vagnar och en reservbana, hvars plats skall intagas af en framdeles blifvande plattform för ankommande tränger, är 310 fot lång och 101 fot bred.

Stationshuset innehåller i andra våningen rum för administrationen samt några få boningsrum, bottenvåningen väntsalor och andra för trafiken och tjänstemännen behöflige lokaler.

Dessa, såväl som öfrige husbyggnader utåt linien, äro både till ritning och utförande, uppdragne åt vestra stambanans arkitekt, hr löjtnant Edelsvärd.

Men låtom oss nu från Göteborgs bangård göra en liten utflykt uppåt Wärgårda.

Vi stiga in i en af de bekvämt inredda

vagnarne *); hvisselpipan ljuder, och tåget begynner med en långsam, men småningom alltmer i hastighet tillväxande fart.

Snart har den till venster sig öppnande utsigten öfver Gullbergsvass och Göta elf försvunnit, och bantåget löper igenom ett litet pass, der man till höger har den Mo-saiska kyrkogården, med dess flera vackra monumenter i marmor, och till venster den kulle, på hvilken den gamle skansen "Lejonet" kvarstår, hvilken fordom jemte skansen "Kronan" utgjorde "forts detachés" till Göteborgs fästningsverk.

På den plats, Lejonet nu innehar, låg

*) Dessa äro här, likasom i de flesta andra länder, fördelade i tre klasser. I första klassens vagnar finnas 6 passagerare-platser och sofforna äro der klädda med sammet eller schagg. I andra klassens har man 8 passagerare-platser; inredningen är der visserligen enklare, men sofforna likväl stoppade och beklädda med amerikanskt lädertyg. Tredje klassens platser äro deremot endast försedda med målade träbänkar.

ännu längre tillbaka i tiden den i Sveriges historia bekanta Gullbergs fästning*), som gifvit sitt namn åt den nedanför liggande ån, öfver hvilken bantåget straxt passerar, på den deröfver lagda Gullbergs bro. (Denna är af gjutjern och hvilar på stenpelare.)

Här öppnas åter till venster en utsigt öfver Göta elfs dalgång. I förgrunden ligga hospitalet och Gamle-staden**) med dess stora bomullsspinneri och till höger landeriet Bagaregården.

Bantåget fortskyndar nu sin fart utåt den alldeles raka jernvägslinien. Till venster framskynta Säfvenäs, Qvibergsnäs och Utby gårdar, till höger Frenstorps herregård.

Vid Ugglum passeras en större bro, hvilken, i anseende till landfastenas svårighet, är ett af de vackraste arbetena på linien. Den är byggd af träd, 300 fot lång, samt hvilar på tre pelare och två landfästen af granitmur.

Ugglums bro är en af de åtta, på hvilka jernbanan öfvergår Säfveån, hvars dal-

*) Gullbergs fästning tros ha blifvit byggd af kung Birger Magnusson, i början af trettonhundratalet, till en gränsfästning emot Norge. På Karl den elftes befallning förstördes de sista lemnin-garne af densamma och uppfördes i stället nyss-nämnde skans "Lejonet," hvars kanske största märkvärdighet ligger deruti, att man antager, det grundtanken till det Vanbanska befästnings-sy-stemet är lånad derifrån.

**) Anlades under Karl Knottsens eller Sten Sture den äldres tid och hette då Nya Lödöse, hvars borgare 1619 befalldes inflytta till det då af Gustaf II Adolf nyanlagda Göteborg.

gång alltmera sammantränges mellan vackra höjder.

Härifrån komma vi snart till Partilled, och ha då hunnit $\frac{8}{10}$ mil ifrån Götheborg.

Midtemot stationshuset och på andra sidan den tätt nedanför forsande Säfveån, höjer sig mellan lummiga parker det gamla herregodset Partilleds corps de logis. Nedanför ligga på ena sidan, invid ån, Partilleds kyrka och på den andra vidlyftiga byggnader för jerdbruket, tegelbruket samt ett nyss anlagdt ölbryggeri. Till venster om stationshuset höjer sig ett vackert, af löfskog bekransadt berg.

Från Partilled följer jernbanan Säfveåns dal, och vid Kåhögs till venster belägna vaktstuga vidtager den vackra nejd, som vid Bokedal och Jonsered öfvergår till en ovanligt skön och storartad natur. Den forsande Säfveån är här tätt sammanträngd mellan höga, af löfträd beklädda kullar och berg.

Efter att hafva under ett par lätta träbroar passerat Bokedals villa, belägen i skuggan af lummiga ekar vid bergets fot, framkommer trängen till Jonsereds bruk.

Här ligga nedanför till höger detta bruks vidlyftiga och vackra byggnader för de särskildt af vattenkraft drifna fabriker (bomullsspinneri, segelduksväveri samt gjuteri) jemte en mängd böningshus för brukets personal. — Till venster möter den lodräta bergväggen.

Ej mindre än fem särskilda broar äro här byggda, deraf tre äro uppförda öfver Säfveån samt de återstående öfver den

till fabriken hörande vattenledningen. Man har dessutom anlaggt långa stenmurar med tvenne träbroar för körvägar öfver banan.

Sedan man nu öfvergått fyra af nyss-nämnde broar samt derefter ytterligare en träbro, hvars 9 stenpelare äro anlagde i en cirkelhåge, möta ändtligen till höger de pittoreska barrskogsklädda berg, vid hvilkas fot den gamle landsväg löper, som anlades af den i Sveriges industriela historia bekante Clas Alströmer. Till minne deraf har man i berget inhuggit följande inskrift:

"Baron
Clas Alströmer
1749
Till Heder
för denna vägs
anläggning och
kostnad,"

(En del af ifrågavarande landsväg har blifvit efter inlösen inkräktad af jernvägen, likasom ock på flera punkter af vägen härifrån till Alingsås de gamle landsvägarne blifvit tagna i anspråk för jernbanan, hvarigenom betydliga omläggningar af de förra måst egt rum.)

Till venster utbreder sig sjön Aspens af branta berg begränsade yta; och sedan man en kort stund tätt följt den högra stranden af nämnde sjö, stannar bantåget vid den invid en af sjöns vikar, Aspvi-ken, belägna Jonsereds station, $1\frac{3}{10}$ mil ifrån Göteborg.

Stationshuset, hvilket, likasom det vid

EN SKRÄDDAREREVOLUTION.

Berättelse af
MAX RING.
I.

En vacker Söndag i April månad 1793 såg man den hederlige skräddarmästaren Glaubrecht fatta hatt och käpp, för att med sin fru och dotter, den älsklige Marie, göra en promenad utom staden.

Mästaren var en välmående man, ty hans handverk gaf honom en riklig inkomst. Sex gesäller suto i hans verkstad och sydde flitigt, blixtnabbt flögo deras nålar och saxen hördes slamra hela dagen i anda; ty der var alltid fullt upp att göra. Kunder fattades aldrig, och knappast hade ett plagg blifvit färdigt, förrän ett annat genast blef satt i verket.

Det är sannt att arbetarne måste göra bra skäl för sig; men så blefvo de också väl betalda och fingo god kost på stället. Så länge de gjorde sin skyldighet, fingo de aldrig höra ett ondt ord; men i motsatt fall förstod Glaubrecht sig alls icke på skämt.

Mästaren var en bestämd karl, liten till växten, men af ett lifligt temperament, till och med litet häftig och uppbrusande, men föröfrigt godhertad.

Sådana menniskor, som hastigt brusa upp och råka i vrede, pläga ingalunda vara de sämsta, utan hafva vanligen en förträfflig karakter, endast man går dem ur vägen, när deras galla kokar öfver. De blifva dessutom snart goda igen och bedja då sjelfva vanligen om ursäkt, ifall de förgått sig.

Detta visste också gesällerna och fördrogo därför att ett skarpt ord då och då blef faldt, enär de kände att det ej var så illa ment; de arbetade gerna för sin mästare och kvarstannade vanligen en längre tid i hans hus, och vida längre än det eljest plägar vara fallet, enär unga personer merendels älska ombyte och föredraga att vandra från den ene husbonden till den andre.

Det fanns också här i huset en annan magnet, hvilken drog till sig allt hvad som kom i dess grannskap. Det var den hulda Marie, mästarens dotter, med sina klarblå ögon, sitt blonda hår, och sitt sedesamma, fina sätt. Man kunde ej se henne utan att tycka om henne, och alla gesällerna voro kära öfver öronen i den vackra flickan.

Hon gaf likväl alls icke akt derpå och lyssnade ej heller stort till allt det fagra snack, som fadrens arbetare, ej mindre än de förnäma kunderna, låto henne höra.

Mången sin sprätt sprang dagligen förbi hennes fönster och kastade förälskade blickar in till henne; men

Partilled, är uppfördt af sten, ligger på sjöstranden vid foten af vackra löfskogs-klädda berg och kullar, som erbjuda de angenämaste platser för uppförande af sommarhus, sådana, hvartill den straxt häröfvan på höjden belägna villan, tillhörig grefve Cronstedt, ger en vacker förebild.

Denna stations romantiska belägenhet är för den resande en behaglig hvilopunkt, hvarföre man kan antaga att stället kommer att blifva föremål för många lustfärder från Göteborg, dervid båtfärder på den vackra sjön ej minst torde ifrågakomma.

Helt nära intill Jonsereds stationshus genomgår bantåget en bergsklyfta, som helt och hållet blifvit sprängd genom en udde, på hvars yttersta rand ännu ett minnesmärke öfver Clas Alströmer påträffas.

Monumentet, upprest invid den här löpande gamla landsvägen (som nu blifvit dragen öfver de närbelägna höjderna), utgöres af en obelisk af granit, å hvars piedestal äro inristade orden:

"Minnesvärd, besluten af Gustaf III, upprest af Carl XIII, MDCCCXV af Frh. Clas Alströmer, på hvars bekostnad denna allmänna väg blifvit anlagd."

Från Aspikens löper jernbanan fortsärande utåt sjön Aspens strand, än genomskärande en bergsudde, än öfvergående en öfver en vik lagd banvall.

Af dessa vikar — tretton till antalet — ha isynnerhet tvenne beredt jernvägsbygg-

naden stora svårigheter och kostnader. Så har t. ex. den s. k. Monumentsviken, hvilken ej är mer än 200 fot bred, erfordrat ej mindre än 5,000 kubikfot fyllningsämnen, 12,000 fachiner och 120 tolfoter timmer.

Af genomskärningarne förtjena särskildt att nämnas den, som genomgår den särdeles natursköna udden vid Gullringsbro, samt den, som blifvit sprängd genom berget vid Bråtnäsudden. Den sistnämnda klyftan håller ej mindre än 640 fot i längd och största höjden är 50 fot. Omkring 2,400 kubikfamnar sten äro der utsprängda till ett pris af 30 riksdaler per famn.

Två och en half mil ifrån Göteborg komma vi till Floda station, hvilken är belägen vid nedra eller vestra ändan af Flodasjön

Midtemot stationshuset synes på en vacker höjd Floda bruks- och landtegendoms manbyggnad, nedanför hvilken ligga ställets bruks- och sågverksbyggnader. Det hela företer en tafla af industrielt lif midti en naturskön nejd.

Floda gods lärer vara temligen gammalt, och en sägen förmäler af kung Kristian II för någon tid valt detta ställe till sitt residens under sina jagtnöjen. Den gamla byggnaden hade nära 6 fot tjocka gråstensmurar samt har, lika som flyglarne, formdom haft högre, spetsiga tak och trenne torn med kupolbetäckningar.

Till egendomen hör ett bibliotek af omkring 3000 band.

Ifrån Floda följer jernvägen den vackra sjöstranden.

Till höger, på en dominerande höjd, å sjelfva näset mellan Säffelängan och Flodasjön, ligger Nääs gamla herresäte, med storartade byggnader i en herrlig natur. I närheten, äfven invid Säffelängan, ligga Nääs och Tollerö bomullsspinnerier jemte bryggeri och tegelbruk.

Åter lemnande sjöstranden uppstiger jernvägen på en betydlig, öfver ett kärr anlagd, bank, hvars längd är 2,800 fot, största höjd 25 1/2 fot samt kubikmassa 10,000 famnar, hvartill fyllningen blifvit tagen från den närbelägna Krösekullen. Genomskärningen af denna kulle, derigenom vägen nu framgår, sedan den här uppstigit till 76 fots höjd öfver sjön, har utgjort ett af de betydligare arbetena på denna sträcka.

När vi härifrån fortsätta färden, framskymtar snart åter den vackra sjön, Säffelängan, till hvars strand jernvägen än en gång nedgår och sedermera följer densamma i många krökningar, här och der löpande förbi afsprängda bergsuddar eller afskurna kullar, eller öfver igenfyllda vikar.

Till höger, på andra sidan sjön, synes här den nyanlagda landsvägen till Alingsås.

Vid Noresund öfvergår jernbanan en bro, lagd öfver en nygräfd strömfåra för Säfveån.

Banan, som ända ifrån Krösekullen och hit nedstigit, begyner nu åter en stigning uppåt till en högländtare nejd, der

Han var en vild karl, grälaktig och stridslysten, och lika hastigt tillreds med sitt ord som med sin hand, då han med sin stora lättrelighet fann sig förolämpad.

Mäster Glaubrecht såg mycket genom fingrarna med honom, alldestund han ej gerna ville förlora den skicklige arbetaren; men denna efterlåtenhet var illa använd; ty ju vänligare hans husbonde visade sig mot honom, desto mera satte gesällen upp hufvudet och ansåg sig fullkomligt ombärlig.

Då något ej var honom till lags, hade han redan flera gånger hotat att gå sin väg, och vanligen verkställde han också detta, just då man hade som mest arbete. Dock hade det aldrig varit fullt allvar dermed, ty den vackra Marie hade förtrollat honom, ehuru hon aldrig kunde rätt lida honom. Men Toby var i högsta grad intagen af sin egen älskvardhet och kunde alls icke föreställa sig att en flicka vore i stånd att motstå honom. Han hade ju vackra mustascher, dem han alltid med välbehag vred emellan fingrarna, han hade en smärt växt, och alla flickor, som sågo honom ute på deras dansöjen, berömde hans svarta ögon och mörka hy.

Mäster Glaubrecht vandrade nu på nämnde söndag med

(Fortsättning pag. 6.)

Marie gaf noga akt på sitt hjerta, låtsade intet om allt deras smicker och undvek de förälskade männen, hvar hon träffade dem.

Blott med en af fadrens arbetare gjorde hon härifrån ett undantag; denne hette Georg och hon hade känt honom ända ifrån barndomen. Medan hon sjelf ännu var helt liten hade fadren tagit honom i sitt hus som lär-gosse, emedan han var ett af alla öfvergifvet fader- och moderlöst barn.

Georg hade genom flit och tillgifvenhet för hennes far längesedan återgådd denna välgörning, och var nu hans bästa arbetare samt en oförtruten, redlig och pålitlig man.

Så ofta herr Glaubrecht talade om den unge arbetaren, öfverflödade hans tal af beröm öfver denne, och äfven Marie var honom innerligt tillgifven; ty han hade burit henne på sina armar, då hon ännu var liten och lekt med henne.

Nu gick detta ej längre an för någon af dem; ty hon var redan en fullvuxen ungmö och han en ståtlig yngling; men en viss förtrohet hade ändå stannat kvar

från den herrliga barndomstiden, och Marie betraktade Georg såsom en broder. Någon annan känsla tycktes hon ej hysa för honom, och äfven han hade ingen annan önskan än att alltid få stanna i hennes närhet.

Om hon ibland med sin behagliga stämma helsade god morgon och dertill räckte honom den hvita, mjuka handen, så kände han sig fullkomligt nöjd och hade ej velat byta med någon konung i världen.

Vida anspråksfullare än den flädfrie Georg visade sig en af hans kamrater, en infödd Ungrare, vid namn Toby. Äfven han hade redan en längre tid arbetat hos mästaren hvilken visserligen förstod att tillräckligt värdera hans stora skicklighet, men likväl hvarje dag måste göra honom förebräelser för hvarjehanda stora fel och olater.

Toby var en utmärkt arbetare; han förstod sitt handverk nästan ännu bättre än Georg, och i konsten att kunna tillskåra en rock, fanns det ej hans like i hela Breslau; men dertill hade han äfven sin rikliga allöning. Han ville också bättre än andra veta och förstå allting, och all måste gå efter hans hufvud.

Sipojer tillhöra Indobritiska kavalleriet.

man till venster ser den lilla sjön Bergsjön. Jernvägen genomlöper här en kärtrakt — Bergsjömosse — der vällen hvilat på en fashinbädd af 600 fots längd.

Vid det nära härintill belägna *Skafveryd* togs en vacker vårmorgon i slutet af April månad 1855 det första spadtaget på statens vestra stambana — en händelse, som väl kunde vara värd att genom ett enkelt monumēt åt minnet bevaras.

Den trakt, hvarigenom vägen hitintills framgått, har varit rik på omvexling och naturskönhet.

Samma karakter, och det i kanske ännu högre mått, ger vägen mellan Bodarne och Alingsås, hvarföre äfven banvallen här omvexlar med genomskärningar och fyllningar.

Till venster utbreder sig sjön Mjörn, och utanför en af dess vikar ser man Bryngelnäs herregård. Några minuter vidare — och staden Alingsås' torn och skorstenar framskymta mellan träden.

(Forts.)

Gustaf III

eller

Göteborgs räddning år 1788

heter ett skådespel, som i dessa dagar för första gången varit gifvet å härvarande teater.

Försigtigt nog har förf., herr *Moritz Rubenson*, kallat sitt dramatiska försök "historiska tidsbilder", hvarigenom anspråken derpå något minskas; men ännu bättre

sin äkta hällt och älskvärda dotter utom staden till en af de vackra trädgårdar, på hvilka Breslaus omgivning är så rik, och der stadens borgare plögade muntra sig vid ett glas bier eller en kopp kaffe.

Det var väl knappast af en tillfällighet som Georg under vägen mötte familjen. Han helsade artigt, och då mästaren bad honom göra dem sällskap, så slöt han sig till dem och följde med ända till Pöpelwitz.

Här gick man in på ett sveitzeri, slog sig der makligt ned, och inom få minuter stod det angenämt doftande kaffet på bordet och Marie slog derpå i åt hvar och en. Mästaren tände sin pipa och satt stilla mediterande, under det att Georg med Marie och hennes mor talade om predikan, den de i dag åhört i Elisabethskyrkan.

Han talade så uppbyggligt och förståndigt, att fruntimernerna gerna hörde honom och äfven husbonden alltemellanåt med en vänlig nick gaf sitt bifall tillkänna.

Tätt derbredvid ljud från den stora danssalen en liflig musik, hvilken just icke rätt passade i stycke med det fromma samtalet.

hade måhända varit, om sjelfva titeln blifvit ändrad t. ex. till "Gustaf III i Göteborg år 1788," eller "Göteborgs Räddning år 1788," hvilket varit mindre pompöst och mera motsvarat styckets innehåll.

En recensent i *Handelstidningen* har tillrådt författaren, att, för den händelse han ämnar fortgå på den dramatiska banan, då "skaffa sig biträde af någon litterär förmåga i afs. å dialogen, för att förse denna med goda tankar och sålunda undvika de omsägningar, hvarmed bristen derå nu måst fyllas."

För vår del vilja vi i stället tillråda förf. att i främsta rummet förskaffa sig några studier, då han nog, när en större världserfarenhet kommer dertill, sjelf bör kunna inlägga en större idéfond i sina dialoger, så mycket mera, som dessa redan nu ej förråda någon total brist på "goda" tankar, till hvilka väl, exempelvis, torde kunna räknas de fosterländska ord, som der och hvar på ett flärdfritt, men anslående sätt uttalas.

Önskligt vore att förf. ville göra en omarbetning af den scen, der Göteborgs borgerskap å rådstugan öfverlägger om huruvida staden skall underkasta sig en kapitulation eller ej. Om också sinnesstämningen bland detta borgerskap på den tiden verkligen var så undfallande för fiendens fordringar, som här blifvit skildradt, så skulle detta förhållande i alla fall kunnat ligga i öppen dag, äfven om någon borgare uppträdde med en skarp

protest mot deras förfarande, som genast ville gifva staden i utlänningens våld.

Ifrågavarande scen blef för åskådaren ännu bristfälligare, derigenom att det borgerskap, man å tiljorna fick se, såg till den grad tarfligt ut, att, då man hörde de orden: "Här ser ni representanterna af Göteborgs borgerskap!" uttalas, större delen af publiken ej kunde tillbakahålla ett olympiskt löje, hvarjemte en herre halfhögt yttrade: "Det är ändå roligt att se hur Göteborgs borgerskap repat sig sedan den tiden!"

I anseende på språket föreföll det oss något stötande, att i generalskan *Durietz* mun höra orden "smidige räff" yttras om danska sändebudet, och detta så mycket mer, som ungefär samma ord straxt derpå uttalas af en annan person.

Måne det icke låtit bättre, om den fina damen, i stället för nyssnämnde uttryck begagnat "smidige lismare," eller ock "hale", eller "listige orm", eller något dylikt?

Vid utförandet af titelrollen beredde herr *Hultman* allmänheten en angenäm öfverraskning, hvarföre applåder äfven kommo honom till godo.

Författaren blef vid pjесens slut framropad, en hyllningsgård, den vi förmoda att han är nog klok att ej uppfatta annorlunda än som en uppmuntran åt anlaget och den goda viljan.

Uppmuntran förtjenar också hvarje försök, hvars hufvudtendens är den, att anslå fosterlandskänslan, hvilken, ty värr, äfven

förglömmar all respekt och visar så stor brist på folkvett. Fattades honom inte detta, skulle det visst inte fallit honom in att på ett offentligt ställe bjuda upp sin mästares dotter till en dans. Sådant kan kanske gå an i Ungern eller Österrike, men inte i Breslau, der man, Gud vare tack och lof, ännu har skick och seder i behåll. Vill han dansa, så kan han göra det med tjensteflickor ock dylika, som kunna vara goda nog åt honom.

Man kan lätt föreställa sig att detta besked ej skulle klinga särdeles behagligt i Tobys öron. Mest förargade det honom, att han på sådant vis skulle bli afspisad i den förhatlige Georgs närvaro; men han vågade ej högt gifva sin vrede luft, emedan han visste att mästaren var en man, som ej lät leka med sig. Endast helt tyst svor han på god ungerska sitt »Bassa teremete», hvilket vill säga så mycket som: mätte fan ta dig! — Derefter gick han med en kort, barsk helsning åter in i danssalen, för att förjaga sin harm och med detsamma tänka på hämd.

Så snart det blef mörkt, gick äfven mästaren hem med de sina. Georg ville vid porten taga afsked af dem; men den gamle bjöd honom då att deltaga i deras qvällsvard,

Då och då öppnades äfven dörren, och en upphettad dansare eller danserska kom för att i största hast taga sig ett glas bier eller någon annan förfriskning. Detta gjorde också ungraren Toby, hvilken älskade dansen öfver allt annat och ej lät någon söndag gå förbi, utan att dugtigt rusta om.

Han märkte genast mästarens närvaro med sin familj och närmade sig då med en förtrolig helsning deras bord.

— Min söta mamsell, — sade han efter några ögonblicks betänkanade till Marie — vill ni inte göra mig det nöjet och bestå mig en enda liten polkett? Det skall säkert roa er mer, än att höra på det långtrådiga pratet om ottesångspredikan.

Marie rodnade och visste icke hvad hon i hast skulle svara. Men hennes far tog i stället till ordet; ty gesällens framfäsighet förargade honom, hans galla började sjuda, hans ansigte blef purpurrodt och hans panna rynkades.

— Det passar sig inte — anmärkte han i sträng ton — att en gesäll, som han, Toby på dethär vis

hos oss ej allestädes slagit så djupa rötter, att den icke då och då behöfver väckas till nytt lif.

Det är förnämligast med afseende derå vi här slutligen uttrycka den önskan, att den unge förf. måtte ytterligare försöka sig på det dramatiska området.

Från Indien.

Läsaren finner å förestående planch en mängd kavallerister af flera olika Sipojregementen, hvilka till både utseende och hållning stå föga, om ens något, efter de europeiska.

Skada för dessa Sipojer, att deras kärna ej motsvarar det vackra skalet; de skulle eljest, så öfverlägsna som de varit till antalet, ej så lätt dukat under för de engelska vapnen. Nu meddelar deremot snart sagdt hvarje ny post, huru de allt mer och mer trängas tillbaka af Britterna, hvilka genom sin djupa fosterlandskänsla och ovikliga energi i Indien, likasom annorstädes, med jämförelsevis obetydliga stridskrafter utföra riktiga storverk.

Enligt nyaste underrättelser från den stora krigsskådeplatsen har den i Lucknow instängda engelska garnisonen den 21 Nov. blifvit undsatt genom sir Colin Campbell, likväl icke utan svåra strider och förluster. Så uppgifver t. ex. en engelsk tidning, att Engelmännerna härvid endast bland officerarne haft 4 døde och 40 sårade.

Qvinnor barn och sårade ha sedermera lyckligt blifvit öfverförda till Cawnpur och

hvar till den unge arbetaren äfven snart lät öfvertala sig.

Marie fann detta fullkomligt i sin ordning och skulle i sin förtjusning gerna velat falla sin far om halsen; men då detta ej lämpligen lät sig göra, nöjde hon sig med att göra allt hvad hon i hans ögon kunde läsa att han ville. Hon hjälpte honom påtaga den beqväma blommiga rocken och bar till honom hans tofflor.

Familjen satt härefter under gladt samspråk tillsammans ända till dess klockan slog tolf.

Vid det sista klockslaget steg Georg upp från sin plats önskade alla en god natt och begaf sig upp på sin lilla kammare, der han naturligtvis ej drömde om något annat än den älskvärda Marie.

II.

Följande morgon kom Georg i vanlig tid på verkstaden, der det nu var mera än någonsin att göra. Mästaren var sjelf redan uppstigen och alla gesällerna vid sitt arbete; — endast Toby saknades ännu och lät icke ens på hela förmiddagen höra af sig, hvaröfver hans hushonde ej blef litet förtörnad.

Campbell stod dervid ännu i spetsen för 22,000 man.

I Malva åter har brigadier Stuart undsatt Nassirabad och drifvit rebellerna från Mahedpur; så att man nu ej längre hyste någon farhåga hvarken för garnisonerna eller de aflägsna posteringarne.

Furuträdet,

(Från Tyskan.)

Smärta tall, du synes sträfva
Dit, der himlens skyar gå,
Och din mörka krona häfva
Stolt för vinden då och då!

— "Väl må jag min hjessa bära
Öfver alla träden här,
Då en djup, en tankvärd lära
Jag till menskoslägget här.

"Vet, min topp en vagga gifver
Åt den unga sångar-ätt,
Och af detta skäl han blifver
Höjd och sänkt på många sätt.

"Sådant träd, som vinden smeker,
Passar framför allt till det;
Drömmen då kring bädden leker,
— Ljudlig hvila i dess fjät.

"Men min stam, hvars rot ju sänker
Ned i djupa mullen sig,
Fyra bräder äfven skänker
I den kalla graf åt dig.

— Så går det — sade han helt ifrigt — när man stryker ikring på dansgillen, i stället för att i kyrkan höra Guds ord. Då är man nästa dag trög och lat och måste, om möjligt är, taga sig fri-måndag. Men sådan ordning lider jag inte, och jag skall derföre ge den sturske munsjör Toby, så att han mins mig.

Glaubrecht befalldes härefter den krokante springpojken, att gå ut och se efter hvar Toby uppehöll sig samt genast taga honom med sig till verkstaden.

Lärgossen var, såsom alla sådane i mer eller mindre mån vanligen äro, en slipad tjuvpojke, som helst dref omkring på gatorna hvar det fanns något att se och höra. En riktig skandal var för honom en verklig själsnjutning, och många äkta tjuvpojkestreck hade redan på ett föga angenämt sätt gjort honom bekant med mästarens hand eller aln. Han sprang nu med ett långt språng genom dörren, för att utföra det som blifvit honom befaldt, och först sedan han varit borta betydligt längre än han kunnat behöfva, kom han tillbaka hem.

— Nå, pojke, — frågade honom Glaubrecht i vrosig

"Derför må du noga minnas
Denna lärdom, unge man:
Vaggan och en likbår tinnas
Ofta nog bredvid hvarann!"

Blandade Ämnen.

Gammal adel. Hertigen af Lévis var mycket stolt öfver sitt adelskap. En afton talade han i ett sällskap vidt och bredt om sin familjs höga ålder och utfäste sig, då man vågade tvifla på hans uppgifter, att härnäst förete genealogiska bevis.

Detta hade dock sina svårigheter. Men midtunder denna förlägenhet infann sig hos honom en antiqvarie, hvilken erbjöd honom, att köpa en mycket gammal oljemålning. Denna föreställde Noachs ark, der patriarken sågs sysselsatt med att instufva de viktigaste effekter, som skulle bevaras för syndaflodens förstörelse. Bland dessa saker såg man äfven ett paket med påskrift: "Familjhandlingar tillhörande hertigarne af Lévis"; och detta fynd räddade hertigen ur hans förlägenhet.

Bordknifvar voro redan år 1563 bekanta i England, då deremot gafflar först år 1611 der kommo i bruk. I drottning Elisabeths tid hade hvarje gäst sjelf med sig sin knif, den han, innan man gick till bords, brynte på en bakom dörren befinnlig brynsten.

ton — hvar har du drifvit omkring så länge och hvar håller den late Toby hus?

— Jo, mästare, — svarade lärgossen i en jemmerlig ton, emedan han för sitt långa uteblifvande fruktade ett välförtjent straff — jag rår alls inte derför! Jag har sökt Ungern, som en borttappad knappål, innan jag kunnat finna honom.

— Hvarför har du inte genast tagit honom med dig hem?

— Det gick inte för sig, då han inte ville komma med!

— Hvad säger du, ville han inte komma? Och du har ändå sagt till honom, att jag inte vet huru jag skall bära mig åt, emedan vi ha så många nya beställningar, som redan i veckan måste vara färdiga.

— Jo, allt detder har jag sagt honom!

— Och hvad har han svarat dig på det?

— Det skulle inte passa sig att upprepa för mästaren; han skulle då bara bli ond.

(Forts.)

Bistra tider!

Grosshandlaren. Herrn får vara god och tala i den här luren! Man har i fem veckors tid skrikit mig i örat om penningkrisen, så att jag nu är alldeles döt. Hvad nytt ifrån landsorten annars?

Expediten. Bistra tider, herr grosshandlare, förfärligt bistra tider!

Grossh. Herrn har således ej lyckats göra några inkasseringar? Hur har det gått t. ex. i Carlstad?

Exp. Jemmerligt, i högsta grad jemmerligt. . . fås ingenting före Fastingen!

Grossh. Hvasa? Fattas det för ingen?

Exp. Nej, det fås nu ingenting alls!

Grossh. Jaså, vi ha fått in allt! Det var galant; jag kunde väl tro det om mina Vermlänningar!

Till Allmänheten!

Då tolfte årgången af **Illustrerad nyaste Söndagsmagasin** nu anmäles till prenumeration, får undertecknad, som gerna vill gå allmänhetens billiga önskingar tillmötes, härmed tillkännagifva, att för instundande år äfven halfårsprenumeration mottages.

Tidningen kommer att efter samma plan som hittills redigeras af Herr *Maximilian Axelson*, hvilken erhållit löfte om bidrag af omvexlande innehåll från flera af våra inhemska litteratörer, hvarjemte

tidningen, i denna sin nya årgång, äfven kommer att innehålla *bref ifrån Paris*, af en känd penna.

Delta i förening med den rikhaltiga tillgång, Red. har till de bästa af Englands, Frankrikes och Tysklands illustrerade tidskrifter, bör kunna tillförsäkra allmänheten om att för en jämförelsevis ringa prenumurations-afgift erhålla en både lärorik och nöjsam lektyr.

Söndagsmagasinet utkommer, som vanligt, hvarje Söndag.

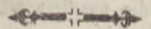
Prenumerations-afgiften för hela året,

eller för 52 nummer, är, såsom hittills *Tio riksdaler riksmünt, postförculture-arfvodet inberäknadt.*

För halft år erlægges *Fem riksdaler riksmünt*; och emottages prenumeration, såväl å alla postkontor och boklädor, som hos undertecknad, tidningens förläggare.

Götheborg i December 1857.

C. Petersen.

Härmed följer Romanbihangot: "Skogsqvarnen," pag. 1—8.

Nästa No utgifves Söndagen den 10 Januari.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.